

ΕΝΙΝΤ ΜΠΛΑΪΤΟΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ στο ΒΟΥΝΟ

1

Όλα έτοιμα για το καλοκαίρι

Μέσα στο αυτοκίνητο που ανέβαινε την απότομη βουνοπλαγιά, τέσσερα παιδιά τραγουδούσαν με όλη τη δύναμη της φωνής τους.

Συμμετείχε κι ένας παπαγάλος, τραγουδώντας ολότελα παράφωνα, με το λοφίο του όρθιο από τη συγκίνηση. Ο άντρας που καθόταν στο τιμόνι γύριζε και τους κοίταζε χαμογελαστός.

«Μα την αλήθεια, ούτε την κόρνα δεν μπορώ ν' ακούσω πια. Τι σας έπιασε όλους σας;»

Ο Φίλιπ, ο Τζακ, η Ντάινα και η Λούσι-Αν σταμάτησαν το τραγούδι και του απάντησαν με ξεφωνητά.

«Αρχίζουν επιτέλους οι διακοπές!»

«Θα ανεβαίνουμε στα βουνά και ο καθένας μας θα έχει τον δικό του γάιδαρο!»

«Να η νυφίτσα».

Αυτή, βέβαια, ήταν η Κίκι, ο παπαγάλος, που πάντα ανακατευόταν.

«Θα περάσουμε όλοι μαζί οχτώ υπέροχες εβδομάδες».

«Κι εσύ, Μπιλ, θα είσαι μαζί μας, το ίδιο και η μαμά! Καλέ μαμά, δεν είσαι κι εσύ χαρούμενη;»

Η κυρία Μάνερινγκ χαμογέλασε στον Φίλιπ.

«Ναι, ελπίζω όμως να μην κάνετε συνέχεια τόση φασαρία. Μπιλ, θα πρέπει να με προστατεύσεις απ' αυτούς τους μικρούς ταραξίες».

«Μείνε ήσυχη, θα σε προστατεύσω» υποσχέθηκε ο Μπιλ, ενώ έστριβε με το αυτοκίνητο σε μια νέα στροφή του δρόμου. «Τουλάχιστον μία φορά την ημέρα θα χτυπάω τα κεφάλια τους, το ένα με το άλλο, και αν η Λούσι-Αν μού κάνει τη ζωηρή, θα...»

«Αχ, Μπιλ!» είπε η Λούσι-Αν, η πιο μικρή και αθόρυβη της παρέας. «Ο Τζακ συνέχεια μου λέει πως δεν είμαι αρκετά ζωηρή, αν και θα έπρεπε πια, ύστερα από τόσες περιπέτειες που έχω περάσει».

«Πολύ ζωηρή, πολύ ζωηρή» τραγούδησε η Κίκι γιατί λάτρευε τις λέξεις που είχαν «ρο». «Πολύ ζωηρή, πολύ...»

«Αχ, σταματήστε τη» είπε αναστενάζοντας η κυρία Μάνερινγκ.

Είχε κουραστεί από την πολύωρη διαδρομή τους με το αυτοκίνητο, και το μόνο που ήθελε ήταν να τελειώσει γρήγορα. Την περίμεναν οχτώ εβδομάδες διακοπές με τα παιδιά και ήταν απόλυτα σίγουρη πως δεν θα άντεχε ως το τέλος.

Τα παιδιά της ήταν ο Φίλιπ και η Ντάινα. Ο Τζακ και η Λούσι-Αν, που δεν είχαν γονείς, περνούσαν τις διακοπές μαζί της και την αγαπούσαν σαν μητέρα τους. Ο Μπιλ Κάνινγκχαμ ήταν ένας πολύ στενός τους φίλος και είχε περάσει μαζί τους περιπέτειες που έφεραν ρίγος.

Είχε έρθει μαζί τους σ' αυτές τις διακοπές για να προφυλάξει τα παιδιά από άλλες περιπέτειες – αυτό ισχυριζόταν! Η κυρία Μάνερινγκ είχε ορκιστεί να μην πάρει τα μάτια της από πάνω τους για οχτώ εβδομάδες, εκτός κι αν ήταν μαζί τους ο Μπιλ. Έτσι, δεν θα μπορούσαν να εξαφανιστούν και να μπλεχτούν σε καμιά καινούρια επικίνδυνη περιπέτεια.

«Εδώ πέρα, στα βουνά της Ουαλίας, θα πρέπει να είναι ασφαλή. Εξάλλου, θα τα επιβλέπουμε και οι δύο» είπε η κυρία Μάνερινγκ.

Ο άντρας της είχε πεθάνει εδώ και πολλά χρόνια και η κυρία Μάνερινγκ συχνά δυσκολευόταν να τα βγάλει πέρα με τα τέσσερα παιδιά που μεγαλώνοντας γίνονταν όλο και πιο ζωηρά.

Ο Φίλιπ αγαπούσε κάθε ζώο, πουλί ή έντομο. Η αδελφή του η Ντάινα δεν συμμαριζόταν διόλου αυτή την αγάπη του για τα ζώα. Αν και ήταν πια πολύ διαφορετική από άλλοτε, εξακολουθούσε να αντιπαθεί τα περισσότερα αγρίμια και σιχαινόταν ακόμα και αβλαβή έντομα. Ήταν οξύθυμο κορίτσι και πάντα πρόθυμη να χρησιμοποιήσει τις γροθιές της, όπως και ο Φίλιπ, γι' αυτό καβγάδιζαν συχνά, αναστατώνοντας τη γλυκιά Λούσι-Αν.

Η Λούσι-Αν και ο Τζακ ήταν κι αυτοί αδέρφια. Η Κίκι ήταν ο αγαπημένος παπαγάλος του Τζακ και συνήθως την έβρισκες θρονιασμένη στον ώμο του. Κάποτε, η κυρία Μάνερινγκ πρότεινε να ράψει ένα κομμάτι δέρμα στις μπλούζες του Τζακ, στο σημείο των ώμων για να μην τις φθείρει η Κίκι με τα γαμψά της νύχια.

Ο Τζακ αγαπούσε τα πουλιά και περνούσε πολλές συναρπαστικές ώρες μαζί με τον Φίλιπ, παρατηρώντας τα και φωτογραφίζοντάς τα. Είχαν μια θαυμάσια συλλογή από φωτογραφίες, η οποία άξιζε πολλά χρήματα σύμφωνα με τον Μπιλ. Και σε τούτες τις διακοπές είχαν πάρει μαζί τους τις φωτογραφικές τους μηχανές και τα κιάλια τους, για να παρακολουθούν τα πουλιά από μακριά.

«Μπορεί να ξαναδούμε αετούς» είπε ο Τζακ. «Θυμάσαι, Φίλιπ, την αετοφωλιά που είχαμε βρει κοντά σ' εκείνο το παλιό κάστρο στη Σκωτία; Μπορεί να δούμε και γεράκια».

«Γερρρ» είπε αμέσως η Κίκι. «Γερρράκι, στρίβε».

«Ίσως μπλεχτούμε σε καμιά περιπέτεια» είπε ο Φίλιπ μ' ένα χαμόγελο «παρόλο που η μαμά και ο Μπιλ είναι σχεδόν σίγουροι πως αυτήν τη φορά θα μας προσέχουν και δεν θα πάθουμε το παραμικρό!».

Έτσι, λοιπόν, όλοι ήταν έτοιμοι για υπέροχες διακοπές στα βουνά της Ουαλίας, σε μια ερημική τοποθεσία, όπου θα μπορούσαν να τριγυρίζουν παντού με τις φωτογραφικές τους μηχανές και τα κιάλια τους. Κάθε παιδί θα είχε τον δικό του γάιδαρο, κι έτσι θα μπορούσαν να κάνουν όσες βόλτες ήθελαν στα στενά, βουνίσια μονοπάτια.

«Δεν θα έρχομαι, βέβαια, συνέχεια μαζί σας» είπε η κυρία Μάνερινγκ «γιατί εγώ δεν τρελαίνομαι ιδιαίτερα για τη γαϊδουροκαβαλαρία, όπως εσείς. Αλλά για να είστε ασφαλείς, θα είναι κοντά σας ο Μπιλ».

«Ο Μπιλ όμως θα είναι ασφαλής μαζί μας;» είπε χαμογελώντας ο Τζακ. «Μου φαίνεται πως πάντα καταφέρνουμε να τον βάζουμε σε μπελάδες. Καημένη Μπιλ!»

«Αν κατορθώσετε να με μπλέξετε σε περιπέτειες πάνω στα πιο ερημικά βουνά της Ουαλίας, θα είστε πολύ πονηροί» είπε ο Μπιλ.

Το αυτοκίνητο πήρε άλλη μια στροφή και ένα αγρόκτημα φάνηκε μπροστά τους.

«Σε λίγο θα είμαστε εκεί» είπε η κυρία Μάνερινγκ. «Μου φαίνεται πως βλέπω το αγρόκτημα στο οποίο πρόκειται να μείνουμε. Ναι, αυτό είναι!»

Τα παιδιά τέντωσαν τους λαιμούς τους για να το δουν. Ήταν ένα ακαθόριστο, παλιό πέτρινο κτίσμα, πάνω στην πλαγιά του βουνού, περιστοιχισμένο από στάβλους και παλιές αποθήκες. Έδειχνε φιλόξενο κι ευχάριστο μέσα στις τελευταίες ακτίνες του ήλιου.

«Θαύμα!» είπε η Λούσι-Αν. «Πώς το λένε;»

Ο Μπιλ είπε κάτι που έμοιαζε με «Ντοθ-γκοθ-ελιοθελίν».

«Θεέ μου!» είπε η Ντάινα. «Τι όνομα! Είμαι σίγουρη πως ούτε η Κίκι δεν θα μπορούσε να το προφέρει. Πες της το, Μπιλ, για να δούμε τι θα πει».

Ο Μπιλ, πάντα πρόθυμος, είπε το όνομα στον παπαγάλο, που άκουγε με σοβαρότητα, σηκώνοντας ευγενικά το λοφίο του.

«Τώρα, επανάλαβέ το» είπε ο Τζακ στην Κίκι. «Έλα, λοιπόν!»

«Αυτό το σπίτι το έκανε ο Τζακ» είπε ο παπαγάλος, ενώνοντας λέξεις μεταξύ τους.

Τα παιδιά έβαλαν τα γέλια.

«Καλή προσπάθεια, Κίκι!» είπε ο Τζακ. «Δεν μπορείς να αποστομώσεις την Κίκι, Μπιλ. Πάντα βρίσκει κάτι να πει. Καλή μου Κίκι!»

Η Κίκι, ευχαριστημένη από τον έπαινο, έκανε έναν θόρυβο σαν αυτοκίνητο που αλλάζει ταχύτητες. Αυτό το επαναλάμβανε κατά διαστήματα σε όλο το ταξίδι, κοντεύοντας να τρελάνει την κυρία Μάνερινγκ.

«Μην αφήσετε την Κίκι να ξαναρχίσει τα ίδια» ικέτευσε εκείνη. «Ευτυχώς, φτάσαμε, επιτέλους! Μπιλ, πού είναι η κυρία είσοδος, ή μήπως δεν υπάρχει;»

Δεν φαινόταν να υπάρχει είσοδος. Ο δρόμος οδηγούσε σε κάτι που έμοιαζε με στάβλο και σταματούσε εκεί όπου άρχιζε ένα μικρό μονοπάτι με τρεις διακλαδώσεις, που κατέληγαν σε ισάριθμες διαφορετικές πόρτες, και έφτανε ως το αγρόκτημα.

Τα παιδιά ξεχύθηκαν από το αυτοκίνητο. Ο Μπιλ βγήκε και τέντωσε τα πόδια του. Βοήθησε την κυρία Μάνερινγκ να κατέβει και κοίταξαν γύρω τους. Ένας κόκορας λάλησε εκεί κοντά και αμέσως ακολούθησε η φωνή της Κίκι ξαφνιάζοντάς τον.

Μια παχουλή γυναίκα με κόκκινο πρόσωπο και με εγκάρδιο χαμόγελο βγήκε τρέχοντας από μια πόρτα. Γύρισε και φώναξε σε κάποιον που ήταν μέσα στο σπίτι.

«Έβανς, Έβανς, έφτασαν, κοίτα να δεις, έφτασαν!»

«Α, η κυρία Έβανς» είπε ο Μπιλ και της έσφιξε το χέρι. Το ίδιο έκανε και η κυρία Μάνερινγκ. Ένας μικρόσω-

μος άντρας βγήκε βιαστικά από το σπίτι και ήρθε προς το μέρος τους.

«Αυτός είναι ο Έβανς, ο σύζυγός μου» είπε η παχουλή γυναίκα. «Ελπίζουμε να περάσετε πολύ ωραία κοντά μας!»

Μιλούσε με ευχάριστη, κυματιστή φωνή, που άρεσε πολύ στα παιδιά. Όλοι έδωσαν σοβαροί το χέρι στην κυρία Έβανς και στον άντρα της. Ακόμα και η Κίκι άπλωσε το ένα της νύχι.

«Κοίτα να δεις, ένας παπαγάλος!» φώναξε η κυρία Έβανς στον άντρα της. «Έβανς, ένας παπαγάλος!»

Ο κύριος Έβανς δεν φάνηκε ενθουσιασμένος όπως η γυναίκα του με την Κίκι, χαμογέλασε ωστόσο ευγενικά.

«Καλωσορίσατε» είπε με την κυματιστή φωνή του. «Περάστε, παρακαλώ, αποδώ!»

Ακολούθησαν τον Έβανς όλοι μαζί. Τους οδήγησε στο κυρίως σπίτι και όταν άνοιξε διάπλατα την πόρτα, ένα πολύ ευχάριστο θέαμα παρουσιάστηκε στα μάτια των παιδιών.

Ένα μεγάλο τραπέζι κουζίνας, σκεπασμένο με ένα χιονάτο τραπεζομάντιλο, και πάνω του υπήρχε το πιο εξαίσιο γεύμα που είχαν δει ποτέ στη ζωή τους.

Ένα πελώριο χοιρομέρι περίμενε να το κόψουν φέτες. Δίπλα του βρισκόταν μια μεγάλη γλώσσα, γαρνιρισμένη με καταπράσινο μαϊντανό. Στη μέση του τραπεζιού βρισκόταν μια πλούσια σαλάτα στην κορυφή της οποίας ήταν γενναϊόδωρα σκορπισμένα βραστά αυγά.

Στο τραπέζι υπήρχαν, ακόμα, δύο ψητά κοτόπουλα και γύρω τους μικρά κομματάκια μπέικον.

Τα παιδιά είχαν γουρλώσει τα μάτια τους. Τι γεύμα! Άσε τις τηγανίτες και τα κέικ, τις μαρμελάδες και το αγνό κίτρινο μέλι. Άσε τις κανάτες με το παχύ γάλα!

«Αλήθεια, έχετε κάποια γιορτή ή κάτι παρόμοιο;» ρώτησε ο Τζακ γεμάτος αμηχανία.

«Γιορτή; Όχι βέβαια! Αυτό είναι το βραδινό» είπε η κυρία Έβανς. «Κοιτάξτε, είμαστε πολυάσχολοι άνθρωποι και δεν μπορούμε να ετοιμάζουμε δείπνο για το βράδυ. Έτσι, θα τρώτε ό,τι τρώμε κι εμείς. Αυτό είναι, λοιπόν, το σημερινό σας βραδινό και ώσπου να πλυθείτε θα είναι όλα έτοιμα».

«Οχ, είναι ανάγκη να πλυθούμε;» είπε ο Φίλιπ αναστενάζοντας. «Είμαι αρκετά καθαρός. Μα κοιτάξτε αυτό το τραπέζι. Νομίζω πως, αν πρόκειται να τρώμε τέτοια γεύματα σ' αυτές τις διακοπές, δεν θα πάω καθόλου βόλτα με τον γάιδαρο. Θα κάθομαι εδώ και θα τρώω!»

«Ε, λοιπόν, αν το κάνεις αυτό, θα γίνεις τόσο χοντρός, ώστε κανένας γάιδαρος δεν θα σε σηκώνει» είπε η μητέρα του. «Πήγαινε να πλυθείς, Φίλιπ. Η κυρία Έβανς θα μας δείξει τα δωμάτιά μας. Χρειαζόμαστε όλοι ένα πλύσιμο κι ένα βούρτσισμα και ύστερα θα μπορέσουμε να τιμήσουμε αυτό το θαυμάσιο γεύμα».

Η μικρή συντροφιά ανέβηκε μια στενή στριφογυριστή σκάλα και πέρασε σε κάτι μεγάλα χαμηλοτάβανα δωμάτια με βαριά παλιομοδίτικα έπιπλα. Η κυρία Έβανς

τούς έδειξε περήφανη ένα μικρό λουτρό, καμωμένο ειδικά για τους επισκέπτες του αγροκτήματος.

Η συντροφιά είχε τέσσερα δωμάτια στη διάθεσή της. Ένα μικρό, μόνο για τον Μπιλ. Η κυρία Μάνερινγκ είχε ένα μεγάλο, αρκετά μακριά από τα δωμάτια των παιδιών, επειδή συχνά έκαναν φασαρία το πρωί. Ο Φίλιπ και ο Τζακ θα μοιράζονταν ένα περίεργο, μικρό δωμάτιο, με ένα ταβάνι τόσο λοξό, που άγγιζε σχεδόν το πάτωμα. Το διπλανό, που ήταν και το μεγαλύτερο δωμάτιο, προοριζόταν για τα κορίτσια.

«Δεν έχει πλάκα;» είπε ο Τζακ τρίβοντας δυνατά τα χέρια του στο λουτρό, ενώ η Κίκι καθόταν πάνω σε μια βρύση. «Δεν βλέπω την ώρα να πάμε κάτω, σ' εκείνα τα φαγητά. Τι τραπέζι!»

«Κάνε πιο πέρα» είπε ανυπόμονα η Ντάινα. «Υπάρχει χώρος για δύο σ' αυτό τον νιπτήρα. Τα πρωινά θα πρέπει να ερχόμαστε εδώ με τη σειρά. Έι, Κίκι, πού το πας το βουρτσάκι για τα νύχια; Τζακ, κάνε κάτι».

Το βουρτσάκι των νυχιών σώθηκε και η Κίκι έφαγε μια στο ράμφος. Δεν την ένοιαζε. Ανυπομονούσε να κατέβει για φαγητό, όσο και τα παιδιά. Είχε δει μια φρουτιέρα με βατόμουρα, πράγμα που σήμαινε πως έπρεπε να καθίσει όσο πιο κοντά γινόταν. Πέταξε στον ώμο του Τζακ και του ψιθύριζε γλυκόλογα στο αυτί, καθώς αυτός σκούπιζε τα χέρια του σε μια σκληρή πετσέτα.

«Κίκι, σταμάτα! Με γαργαλάς» είπε ο Τζακ. «Είστε έτοιμοι οι υπόλοιποι; Θεία Άλι! Μπιλ! Είστε έτοιμοι; Εμείς πηγαίνουμε κάτω».

«Ερχόμαστε!» φώναξαν οι άλλοι και κατέβηκαν όλοι, έτοιμοι πια για το πλουσιοπάροχο φαγοπότι!

Το **πέμπτο** βιβλίο της σειράς **ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ**
από την πιο αγαπημένη συγγραφέα των παιδιών
όλου του κόσμου.

Ο Τζακ, η Λούσι-Αν, ο Φίλιπ και η Ντάινα θα περάσουν τις καλοκαιρινές διακοπές σε ένα αγρόκτημα στην Ουαλία. Σε μια εξόρμησή τους θα χάσουν τον δρόμο τους και θα βρεθούν στους πρόποδες ενός παράξενου βουνού.

Οι ατρόμητοι φίλοι ανακαλύπτουν εκεί μυστηριώδεις σπηλιές, μια δεξαμενή με μαύρο νερό, μυστικά περάσματα και μια περίεργη ακτινοβολία που προέρχεται μέσα από το βουνό.

Ποιοι είναι αυτοί οι επιστήμονες που έχουν μετατρέψει
το εσωτερικό του βουνού σε εργαστήριο;
Πού αποσκοπούν τα πειράματά τους;
Είστε έτοιμοι για... **περιπέτεια;**

www.minoas.gr

9 786180 214666
ISBN 978-618-02-1466-6
ΚΩΔ. 22592

8+